

Tema 15. L'Església, fundada per Crist

Crist va anar manifestant al llarg de la seva vida com hauria de ser la seva Església.

L'Església és la comunitat de tots els que han rebut la gràcia regeneradora de l'Esperit per la qual són fills de Déu. Tots els batejats participen del sacerdoci comú: estan cridats a posar Déu i els altres en relació. El moviment ecumènic és una tasca eclesial per la qual es busca la unitat visible entre els cristians en l'única Església fundada per Crist.

25/01/2023

Índex

- Crist i l'Església
 - Poble de Déu, cos de Crist i comunió dels sants
 - Sacerdoci comú
 - Diversitat de vocacions a l'Església
 - Octavari per la unitat de cristians
 - Bibliografia bàsica
-

Crist i l'Església

L'Església és un misteri, és a dir, una realitat en què entren en contacte i comunió Déu i els homes. Església ve del grec *ekklesia*, que vol dir

“assemblea dels convocats”. En l’Antic Testament es va utilitzar per traduir el *quahal Yahweh*, o assemblea reunida per Déu amb propòsit cultual. Són exemples d’això l’assemblea sinaítica i la que es va reunir en temps del rei Josies a fi de lloar Déu i tornar a la puresa de la llei (reforma). En el Nou Testament té diverses accepcions, en continuïtat amb l’Antic Testament, però designa especialment el poble que Déu convoca i aplega de tots els confins de la terra, per constituir l’assemblea dels qui, per la fe i el Baptisme, esdevenen fills de Déu, membres de Crist i temple de l’Esperit Sant.^[1]

«L’Església troba l’origen i la consumació en el pla etern de Déu. Fou preparada en l’Antiga Aliança amb l’elecció d’Israel, signe de l’aplec futur de totes les nacions. Fonamentada en les paraules i les accions de Jesucrist, fou realitzada sobretot per mitjà de la seva mort

redemptora i la seva resurrecció. Després fou manifestada com a misteri de salvació mitjançant l'efusió de l'Esperit Sant a la Pentecosta. Tindrà la seva consumació a la fi dels temps com a assemblea celestial de tots els redimits». ^[2]—

L'Església no l'han fundat els homes, ni tan sols és una resposta humana noble a una experiència de la salvació efectuada per Déu en Crist. En els misteris de la vida de Crist, l'ungit per l'Esperit, s'han complert les promeses anunciades en la Llei i en els profetes. També en la seva vida —tota— s'ha fundat l'Església. No hi ha un moment únic en què Crist va fundar l'Església, sinó que la va fundar durant tota la seva vida: des de l'encarnació fins a la seva mort, resurrecció, ascensió i enviament del Paràclit. En tota la seva vida, Crist —en qui habitava l'Esperit— va ser manifestant com

hauria de ser la seva Església, disposant unes coses i després unes altres. Després de la seva Ascensió, l'Esperit va ser enviat a tota l'Església, que és on s'ha quedat recordant tot el que el Senyor va dir als apòstols i guiant-la al llarg de la història cap a la seva plenitud. Ell és la causa de la presència de Crist a la seva Església pels sagraments i per la Paraula, i l'adorna contínuament amb diversos dons jeràrquics i carismàtics (*Lumen gentium*, núm. 4 i 12). Per la seva presència es compleix la promesa del Senyor de ser sempre amb els seus fins a la fi del món (*Mt 28, 20*).

Poble de Déu, cos de Crist i comunió dels sants

En la Sagrada Escripura l'Església rep diferents noms, cadascun dels quals subratlla especialment alguns aspectes del misteri de la comunió de Déu amb els homes. "Poble de Déu"

és un títol que Israel va rebre. Quan s'aplica a l'Església, nou Israel, vol dir que Déu no va voler salvar els homes aïlladament, sinó constituint-los en un únic poble reunit per la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, que el conegués en la veritat i el servís santament (*Lumen gentium*, 4 i 9; Sant Cebrià, *De Orat Dom.* 23; CSEL 3, p. 285).

També vol dir que ha estat elegida per Déu. El Poble és *de Déu* i no és una propietat de cap cultura, govern o nació. A més, és una comunitat visible que va de camí —entre les nacions— cap a la seva pàtria definitiva. En aquest últim sentit es pot dir que «Església i sínode són sinònims» (sant Joan Crisòstom, *Explicatio in Psalmum* 149: p. 55, 493). Tots caminem junts cap a una mateixa destinació comuna, tots som cridats a una mateixa missió, tots estem units en Crist i en l'Esperit Sant amb Déu Pare. En aquest poble

tots tenen la dignitat comuna dels fills de Déu, una missió comuna de ser sal de la terra, un fi comú, que és el Regne de Déu. Tots participen de les tres funcions de Crist.^[3]

Quan diem que l'Església és el "cos de Crist" volem subratllar que, a través de l'enviament de l'Esperit Sant, Crist uneix íntimament amb si els fidels, sobretot en l'Eucaristia, perquè en aquesta els fidels es mantenen i creixen units en la caritat formant un sol cos en la diversitat dels membres i funcions. També s'indica que la salut i la malaltia d'un membre repercuteix en tot el cos (1 Co 12, 1-24), i que els fidels, com a membres de Crist, són instruments seus per obrar al món.^[4] L'Església també és anomenada "Esposa de Crist" (Ef 5, 26 s.), la qual cosa accentua, dins de la unió que l'Església té amb Crist, la distinció entre Crist i la seva Església. També assenyala que l'Aliança de Déu amb

els homes és definitiva, Déu és fidel a les seves promeses, i l'Església li correspon fidelment sent Mare fecunda de tots els fills de Déu.

El Concili Vaticà II va reprendre una antiga expressió per designar l'Església: “comunió”. Amb això s'indica que ella és l'expansió de la comunió íntima de la Santíssima Trinitat als homes, que en aquesta terra ella ja és comunió amb la Trinitat divina, tot i que encara no s'hagi consumat en la seva plenitud. A més de comunió, l'Església és signe i instrument d'aquesta comunió per a tots els homes. Per ella participem en la vida íntima de Déu i pertanyem a la família de Déu com a fills en el Fill (*Gaudium et spes*, 22) per l'Esperit. Això es fa de manera específica en els sagraments, principalment en l'Eucaristia, també anomenada moltes vegades *comunió* (*1 Co* 10, 16).

L'Església és *communio sanctorum*: comunió dels sants, és a dir, comunitat de tots els que han rebut la gràcia regeneradora de l'Esperit per la qual són fills de Déu, units a Crist i anomenats "sants". Uns encara caminen en aquesta terra, d'altres ja van morir i es purifiquen també amb l'ajuda de les nostres pregàries. D'altres, en fi, ja gaudeixen de la visió de Déu i intercedeixen per nosaltres. La comunió dels sants també vol dir que tots els cristians tenim en comú els dons sants, al centre dels quals hi ha l'Eucaristia, tots els altres sacraments que s'hi ordenen, i tots els altres dons i carismes.

Per la comunió dels sants, els mèrits de Crist i de tots els sants que ens han precedit a la terra ens ajuden en la missió que el mateix Senyor ens demana que fem a l'Església. Els sants que són al Cel no assisteixen amb indiferència a la vida de

l'Església peregrinant, i esperen que la plenitud de la comunió dels sants es produeixi amb la segona vinguda del Senyor, el judici i la resurrecció dels cossos. La vida concreta de l'Església peregrina i de cadascun dels seus membres té una gran importància per a la realització de la seva missió, per a la purificació de moltes ànimes i per a la conversió de tantes d'altres: «Del fet que tu i jo ens portem com Déu vol —no ho oblidis—, en depenen moltes coses grans».^[5]

Alhora, hi ha la desgràcia que els fidels no responguin com Déu vol, a causa de les seves limitacions, les seves equivocacions o el pecat que cometem. Algunes de les paràboles del Regne expliquen que el blat conviu amb la zitzània, els peixos bons amb els dolents, fins a la fi del món. Sant Pau reconeixia que els Apòstols portaven el gran tresor en gerres de terrissa (2 Co 4, 7) i en el Nou Testament hi ha diverses

admonicions contra els falsos profetes i contra qui escandalitza els altres (per exemple, *Ap* 2 i 3).^[6] Com en l'Església primitiva, també ara els pecats dels cristians (ministres o fidels no ordenats) tenen certa repercussió en la missió i en els altres cristians. Aquesta és més gran quan qui pecca —per acció o per omissió— és un ministre o té la responsabilitat de vetllar pels altres, fins i tot pot passar que es causi escàndol (invitació a pecar). Tot i que els pecats afecten la comunió i aquest efecte pot ser fins i tot ben visible, no podran enfosquir mai del tot la santedat de l'Església ni ofegar-ne completament la missió, perquè això equivaldria a afirmar que el mal pot més que l'amor que Déu va manifestar i continua manifestant pels homes. A més, la repercussió del bé que fan tants cristians és menys visible, però molt més gran, que la del pecat. L'oració de tots els cristians pel Papa, pels bisbes, per tot el

clergat, pels religiosos i laics és una resposta de fe davant d'aquesta situació que l'Església viu fins que es consumeix el seu misteri en la pàtria. Fins i tot reconeixent la presència dels pecadors a l'Església, el nostre Pare afirmava que això «no autoritza en cap cas a judicar l'Església de manera humana, sense fe teològica, fixant-se únicament en més o menys qualitat de determinats eclesiàstics o de certs cristians. Fer-ho així, és romandre a la superfície. Allò que més importa en l'Església no és veure com responem els homes, sinó veure què fa Déu. L'Església es això: Crist present entre nosaltres; Déu que ve devers la humanitat per salvar-la cridant-nos amb la seva revelació, santificant-nos amb la seva gràcia, sostenint-nos amb la seva ajuda constant, en els petits i grans combats de la vida diària. Podem arribar a desconfiar dels homes, i cadascú està obligat a desconfiar personalment de si mateix i a

coronar les seves jornades amb un *mea culpa*, amb un acte de contrició profund i sincer. Però no tenim dret a dubtar de Déu. I dubtar de l'Església, del seu origen diví, de l'eficàcia salvadora de la seva predicació i dels seus sagraments, és dubtar de Déu mateix, és no creure plenament en la realitat de la vinguda de l'Esperit Sant».^[7]

La comunió dels sants està orgànicament estructurada a la terra, perquè Crist i l'Esperit la van fer i fan sagrament de la Salvació, és a dir, mitjà i senyal pel qual Déu ofereix la Salvació a la humanitat. L'Església està estructurada internament segons les relacions que hi ha entre els que, en virtut del Baptisme, tenen el sacerdocí comú i els que, a més, han rebut el sacerdocí ministerial pel sagrament de l'Ordre. L'Església també s'estructura externament en la comunió de les Esglésies particulars, formades a imatge de l'Església

universal i presidides cadascuna pel seu propi bisbe. Anàlogament, aquesta comunió es produeix en altres realitats eclesials. L'Església, així estructurada, serveix a l'Esperit de Crist per a la missió (cf. *Lumen gentium*, 8).

Sacerdoci comú

En entrar a l'Església, el cristià reneix en Crist i, amb Ell, és fet rei i sacerdot pel senyal de la Creu; per la unció de l'Esperit és consagrat sacerdot. A més, alguns reben el sagrament de l'Ordre, pel qual són capacitats per fer Crist sacramentalment present als altres fidels, els seus germans, predicar la Paraula de Déu i guiar els seus germans pel que fa a la fe i a la vida cristiana. Amb aquesta distinció entre la condició comuna cristiana i els ministres sagrats, Déu ens mostra que vol comunicar la seva gràcia a través dels altres, que la salvació ens

ve des de fora de cadascun de nosaltres i no depèn de les nostres capacitats personals. A l'Església de Déu hi ha, doncs, dues maneres essencialment diferents de participar en el sacerdoci de Crist, que són mútuament ordenades entre si; aquesta ordenació mútua no és una mera condició moral per al desenvolupament de la missió, sinó la manera en què el sacerdoci de Crist es fa present en aquesta terra (*Lumen gentium*, 10 i 11).

El sacerdoci no es redueix, per tant, a un servei específic dins de l'Església, perquè tots els cristians han rebut un carisma específic i es reconeixen membres d'una estirp reial i partícips de la funció sacerdotal de Crist (cf. sant Lleó el Gran, *Sermons*, IV, 1: PL 54, 149). És una condició comuna a tots els cristians, homes i dones, laics i ministres sagrats, que va ser rebuda amb el Baptisme i ha estat reforçada per la Confirmació.

Per tant, tots els cristians tenen en comú la condició de fidels, és a dir, en ser «incorporats a Crist mitjançant el Baptisme, són constituïts membres del poble de Déu. Fets partícips, segons la seva pròpia condició, de la funció sacerdotal, profètica i reial de Crist, són cridats a realitzar la missió confiada per Déu a l'Església. Entre ells hi ha una veritable igualtat en la seva dignitat de fills de Déu».^[8] El sacerdocí comú s'exerceix en la resposta a la crida a la santedat i a continuar la missió de Crist, que tots han rebut amb el Baptisme.

En l'hebraisme, en les religions que han envoltat Israel i en moltes religions més, és el sacerdot qui fa de mediador. Per tant, qui vol entrar en relació amb Déu ha de demanar al sacerdot que ho faci en nom seu. La funció del sacerdot és de mediació: unir els homes amb Déu, i Déu amb els homes, oferir sacrificis i beneir.

Per explicar el sacerdocí dels fidels, els Pares de l'Església han subratllat que cadascun dels cristians tenia accés directe a Déu. Perquè tots participem del sacerdocí de Crist, hi ha una immediatesa i una proximitat de tots els cristians amb Déu.

En concret, el cristià —per la seva unió a Crist— està capacitat per oferir sacrificis espirituals, portar el món a Déu i Déu al món. Tots els batejats estan cridats a posar Déu i els altres en relació. Hi ha una dimensió ascendent i una altra de descendent del sacerdocí comú. L'ascendent ens capacita per elevar les nostres vides a Déu, amb tot el que suposen, juntament amb Crist. En Ell, en la Santa Missa, els nostres petits treballs i sacrificis adquireixen un valor d'eternitat. Més endavant, al Cel, els veurem transfigurats.

La dimensió descendent del sacerdocí comú implica que el

sacerdot comunica els dons de Déu als homes. És el que ens fa instruments de la santedat dels altres, per exemple, amb el nostre apostolat. Això passa en la missió dels pares quan ajuden els seus fills a créixer en la fe, en l'esperança i en la caritat, o en la santificació del matrimoni i de la vida familiar. També passa quan apropem Déu als nostres amics i als nostres companys de feina: «Mentre desenvolueu la vostra activitat a la mateixa entranya de la societat, participant en tots els afanys nobles i en totes les feines rectes dels homes, no heu de perdre de vista el profund sentit sacerdotal que té la vostra vida: heu de ser mediadors en Crist Jesús per portar a Déu totes les coses, i perquè la gràcia divina ho vivifiqui tot».^[9] Aquesta missió santificadora dels cristians no ordenats està íntimament unida a la missió santificadora dels ministres sagrats, i necessita que sigui així. Sant Josep maria ho explicava,

parlant concretament de l'apostolat dels seus fills, explicant que cadascú «procura ser un apòstol dins el propi ambient de treball, apropant les ànimes a Crist per l'exemple i la paraula: el diàleg. Però en l'apostolat, en dur les ànimes pels camins de la vida cristiana, s'arriba al *mur sacramental*. A la funció santificadora del laic, li cal la funció santificadora del sacerdot, que administra el sagrament de la Penitència, celebra l'Eucaristia i proclama la Paraula de Déu en nom de l'Església». ^[10]

El sacerdoci comú també comporta la missió real de Crist, per la qual tots els cristians fan que Crist regni a les seves vides i al seu entorn, servint els altres, especialment els pobres, els malalts i tots els necessitats. El servei és la manera d'exercir la dignitat real dels cristians. També ens ajuda a descobrir i a dur a terme el que Déu ha pensat per al món.

Déu ha pensat el sacerdoci comú i el ministerial mútuament ordenats entre si a l'Església. El seu sacerdoci es presenta a la terra en aquesta articulació mútua. Per això, el clericalisme és un desequilibri d'aquesta ordenació mútua. Es verifica quan els ministres envaeixen el camp dels altres fidels en assumptes i coses que no els concerneixen, o quan els fidels no ordenats envaeixen el camp del sacerdoci ministerial complint funcions que són dels ministres.

Diversitat de vocacions a l'Església

L'Església ha d'anunciar i instaurar entre tots els pobles el Regne de Déu inaugurat per Crist. A la terra ella és el germen i l'inici d'aquest Regne. Després de la seva Resurrecció, el Senyor va enviar els Apòstols a anunciar l'Evangelí, a batejar i a ensenyar a complir tot el que Ell havia manat (*Mt 28, 18 s.*). El Senyor

va deixar a la seva Església la mateixa missió que el Pare li havia confiat (*Jn 20, 21*). Des de l'inici de l'Església aquesta missió va ser feta per tots els cristians (*Act 8, 4; 11, 19*), que moltes vegades han arribat al sacrifici de la mateixa vida per complir-la. El mandat missioner del Senyor té la seva font en l'amor etern de Déu, que ha enviat el seu Fill i el seu Esperit perquè «vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (*1 Tm 2, 4*).

En aquest enviament missioner hi ha contingudes les tres funcions de l'Església a la terra: el *munus profeticum* (anunciar la bona notícia de la salvació en Crist), el *munus sacerdotale* (fer efectivament present i transmetre la vida de Crist que salva pels sagraments i per la gràcia) i el *munus regale* (ajudar els cristians a complir la missió de portar el món a Déu i de créixer en santedat).

Malgrat que tots els fidels comparteixen aquesta mateixa missió, no tots exerceixen el mateix paper. Alguns sacraments i carismes configuren i capaciten els cristians per a determinades funcions lligades a la missió.

Com hem vist, els que tenen el sacerdocí comú i els que també tenen el sacerdocí ministerial estan mútuament ordenats entre si, de manera que fan present el sacerdocí i la mediació de Crist a la terra, els dons de la gràcia, la força i la llum que tots necessiten per poder desenvolupar la missió. Alguns d'aquests van ser conformatos amb Crist cap de l'Església d'una manera específica, diferent dels altres. En haver rebut el sacrament de l'Ordre, ells tenen el sacerdocí ministerial per fer sacramentalment present Crist per a tots els altres fidels. Els qui han rebut la plenitud del sacrament de l'Ordre són els bisbes, successors dels

Apòstols. Els qui han rebut el sagrament de l'Ordre en el seu segon grau són els preveres, que ajuden directament els bisbes. El tercer grau del sagrament de l'Ordre, diaconal, configura un cristià amb Crist servidor, per ajudar el bisbe i els preveres en la predicació, en la caritat i en la celebració d'alguns sagraments.

Respecte a la missió de portar el món a Déu, hi ha dues grans condicions de vida que estan lligades a aquesta tasca. Uns tenen la vocació peculiar de portar el món a Déu des de dins, són els laics. Ho fan ordenant segons Déu els assumptes temporals amb els quals la seva vida està com que entreteixida (cf. *Lumen gentium*, 31). Ja que participen del sacerdoci de Crist, els laics participen de la seva missió santificadora, profètica i reial.

^[11] Participen en la missió sacerdotal de Crist quan ofereixen com a sacrifici espiritual, sobretot en

l'Eucaristia, la seva vida amb totes les seves obres. Participen en la missió profètica de Crist quan acullen en la fe la Paraula de Crist, i l'anuncien al món amb el testimoni de la vida i de la paraula. Participen en la missió règia de Crist perquè reben d'Ell el poder de vèncer el pecat en si mateixos i al món, per mitjà de l'abnegació i la santedat de la pròpia vida, i impregnen de valors morals les activitats temporals de l'home i les institucions de la societat.

Altres tenen la vocació peculiar d'apartar-se de les realitats i les activitats seculares, ja que viuen segons un estat de vida específic que s'assembla, pel que fa humanament, a la condició de vida que els homes tindran al final (no es casen i sovint viuen com a germans en comunitats, no posseeixen béns, moltes vegades canvien de nom per a així significar que "moren" per a la seva vida

anterior, etc.). Per entrar en aquest estat de vida es consagren de manera especial a Déu per la professió dels consells evangèlics: castedat (en el celibat o virginitat), pobresa i obediència. La vida consagrada és un estat de vida reconegut per l'Església, que participa en la seva missió mitjançant un ple lliurament a Crist i als germans donant testimoni de l'esperança del Regne del cel.^[12] En concret, amb el seu estat de vida recorden a tots els altres que en aquest món no tenen un domicili permanent, donen un testimoni públic que tots els assoliments humans s'hauran de transfigurar el dia de la vinguda del Senyor, i porten el món a Déu com per atracció, des de fora de les activitats i els assumptes dels quals es van apartar (cf. *Lumen gentium*, 44; PC, 5).

Laics i religiosos porten el món a Déu des de posicions diferents: els primers, des de dins i promovent el

desenvolupament de la creació segons la disposició divina (cf. *Gn* 2, 15); els segons, des de fora, atraient la creació cap a la seva consumació, que ells anticipen simbòlicament en la seva forma de vida. Els primers necessiten que els segons els recordin que no es pot portar el món a Déu sense l'esperit de les benaventurances, els segons necessiten que els primers els recordin que la vocació original de l'home és portar la creació a la perfecció que Déu ha pensat per a ella; els uns i els altres, en comunió, serveixen a l'edificació del Regne de Déu. La vida consagrada també aporta molt per a l'animació cristiana del món a través d'obres de caritat, beneficència i assistència social, a les quals es dedica amb generositat.

A més, en la vida de l'Església van sorgint molts camins i maneres de dur a terme la missió comuna. El

segle XX ha vist néixer moltes realitats, els moviments, les noves comunitats monàstiques i altres institucions més recents, i totes col·laboren en l'evangelització des dels seus carismes.

Octavari per la unitat de cristians

L'Església és *Una* perquè el seu origen i model és la Santíssima Trinitat; perquè Crist —el seu fundador— restableix la unitat de tots en un únic cos; perquè l'Esperit Sant uneix els fidels amb el Cap, que és Crist. Aquesta unitat es manifesta en el fet que els fidels professen una mateixa fe, celebren uns mateixos sagraments, estan units en una mateixa jerarquia, tenen una esperança comuna i la mateixa caritat.

L'Església subsisteix com a societat constituïda i organitzada al món en l'Església Catòlica, governada pel successor de Pere i pels bisbes en

comunió amb ell (cf. *Lumen gentium*, 8). Només en aquesta es pot obtenir la plenitud dels mitjans de salvació, ja que el Senyor va confiar tots els béns de la Nova Aliança només al Col·legi apostòlic, el cap del qual és Pere. Crist ha donat la unitat a l'Església i aquesta subsisteix en l'Església Catòlica. Aquesta unitat no es perd a causa de les desunions dels cristians entre si. Les separacions entre cristians causen, tanmateix, una ferida a l'Església, poden causar escàndol i retarden l'evangelització.

Els que han nascut en un estat de separació de l'Església Catòlica no es poden considerar sense més ni més cismàtics o herètics. En les seves comunitats i Esglésies poden rebre la gràcia a través del Baptisme. En aquestes hi ha molts béns de santificació i de veritat que procedeixen de Crist i que impulsen a la unitat catòlica, i l'Esperit Sant se'n serveix com a instruments de

salvació, ja que la seva força ve de la plenitud de gràcia i veritat que Crist va donar a l'Església catòlica.^[13]

Els membres d'aquestes Esglésies i comunitats s'incorporen a Crist en el Baptisme i, per això, els reconeixem com a germans. Estem en certa comunió de pregàries i d'altres beneficis espirituals; més encara, una veritable unió en l'Esperit Sant, amb els cristians que no pertanyen a l'Església Catòlica (*Lumen gentium*, 15). Es pot créixer en unitat: apropant-nos més a Crist i ajudant els altres cristians a ser més a prop seu; fomentant la unitat en el que és essencial, la llibertat en el que és accidental i la caritat en tot; fent més habitable la casa de Déu als altres; creixent en veneració i respecte pel Papa i la jerarquia, ajudant-los i seguint-ne els ensenyaments.

El moviment ecumènic és una tasca eclesial per la qual es busca la unitat

visible entre els cristians en l'única Església fundada per Crist. És un desig del Senyor (Jn 17, 21). Es duu a terme amb l'oració, amb la conversió del cor, el coneixement recíproc i fratern i el diàleg teològic.

L'octavari d'oració per la unitat dels cristians és una de les activitats de què està format el moviment ecumènic, i se situa en l'àmbit de l'anomenat *ecumenisme espiritual*. Va néixer als Estats Units d'Amèrica el 1908, gràcies a l'episcopalià Paul Watson, que després es va unir a l'Església Catòlica. Els papes Pius X i Benet XV van elogiar i van animar tots els catòlics a unir-se a aquesta iniciativa. Se celebra del 18 de gener al 25 de gener, festa de la Conversió de sant Pau. A més de l'Església Catòlica, es viu a diverses Esglésies ortodoxes i a moltes comunitats cristianes. En alguns llocs pot incloure trobades d'oració o, fins i tot, una oració litúrgica, com les

Vigílies, amb la presència de cristians que no estan en plena comunió amb l'Església Catòlica. Tanmateix, el que està més estès entre tots és l'oració personal per aquesta intenció comuna en favor de la unitat visible dels cristians durant els vuit dies indicats.

Miguel de Salis

Bibliografia bàsica

— *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 748-945.

— *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 147-193.

— Sant Joan Pau II, *Ut unum sint*, 25.V.1995.

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 777; cf. *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 147.

[2] *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 149; cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, 778.

[3] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 782-786.

[4] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 787-795.

[5] Sant Josepmaria Escrivá, *Camí*, núm. 755.

[6] «En moltes ocasions, fa més d'un quart de segle, en resar el Credo i afirmar la meva fe en la divinitat de l'Església *una, santa, catòlica i apostòlica*, hi afegeixo “malgrat tots els pesars”. Quan he comentat aquest costum meu i algú em pregunta a què em vull referir, li responc: *als teus pecats i als meus*» (sant

Josepmaria Escrivá, *És Crist que passa*, núm. 131).

^[7] Sant Josepmaria Escrivá, *És Crist que passa*, núm. 131.

^[8] *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 177.

^[9] Sant Josepmaria Escrivá, *Cartas*, Roma, 28.III.55, núm. 4.

^[10] Sant Josepmaria Escrivá, *Converses amb Mons. Josepmaria Escrivá de Balaguer*, núm. 69. «La santedat —quan és vertadera— es desborda del vas, per omplir uns altres cors, unes altres ànimes, d'aquella sobreabundància. § Els fills de Déu ens santifiquem, santificant. —Es difon al teu entorn la vida cristiana? Pensa-hi cada dia” (*Forja*, núm. 856).

^[11] *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 189-191.

[12] *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, 192 s. «La nostra missió de cristians és proclamar aquesta Reialesa de Crist, anunciar-la amb la nostra paraula i amb les nostres obres. El Senyor vol que el seus siguin a totes les cruïlles de la terra. Alguns els crida al desert, a desentendre's dels avatars de la societat dels homes, per fer que aquests mateixos homes recordin als altres, amb llur testimoni, que Déu existeix. A d'altres, els encomana el ministeri sacerdotal. A la gran majoria, els vol enmig del món, en les ocupacions terrenals. Aquests cristians, per tant, han de dur Crist a tots els àmbits en què es desenvolupen les tasques humanes: a la fàbrica, al laboratori, al treball de la terra, al taller de l'artesà, als carrers de les grans ciutats i a les senderes de muntanya» (sant Josepmaria Escrivá, *És Crist que passa*, núm. 105).

^[13] *Catecisme de l'Església Catòlica,*
819.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/tema-15-
lesglesia-fundada-per-crist/](https://opusdei.org/ca-es/article/tema-15-lesglesia-fundada-per-crist/) (26/03/2025)